

РЕШЕНИЕ

№ 1725

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 10.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11444** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на У. А. Л., гражданин на П., роден на 17. 01. 1999 г., със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, чрез адв. В., срещу отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България от 14. 10. 2021 г. на втори секретар, З. в посолството на Република България в И. - П..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е налице редовна покана, поради което неоснователно е отказано издаването на виза. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото, съобразно представен списък.

Ответникът - втори секретар, З. в посолството на Република България в И. - П., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят У. А. Л., гражданин на П., [дата на раждане] е подал на 21. 09. 2021 г. искане в Посолството на РБ в И. (стр. 54), за получаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България. Визата е по повод подадена (стр.

37) покана – декларация за частно посещение на чужденец в Р. България от българската гражданка Д. Е. Х..

На 21. 10. 2021 г. У. А. Л. е получил отказ за издаване на виза /стр. 114-117/, по образец, издадено на 14. 10. 2021 г. от втори секретар, З., като в основанието за отказа е посочено- чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Също така е посочено, че при проведен разговор с канещото лице на посочения телефон за връзка е установено, че същата към момента живее и работи в Д.. Апликантът няма постоянна работа и са налице обосновани съмнения за миграционен риск.

С жалба вх. № 38278 / 04. 11. 2021 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок (жалбата е подадена на четиринадесетия ден), подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят У. А. Л., гражданин на П., [дата на раждане] е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, като в целта на пътуването е посочено (стр. 128) – посещение на приятел. Към заявлението са представени покана – декларация, медицинска застраховка, извлечение от сметка, свидетелство за съдимост, нотариален акт за притежаван от канещия недвижим имот, удостоверение за сключване на брак и други документи.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 от закона.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Видно е, че отказа е издаден от М. В. Х. - втори секретар, З. в посолството на Република България в И. – П..

Съдът намира, че с оглед изискванията на чл. 9г ЗЧРБ и приложените заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 17/06.08.2019 г. на управляващия посолството в И., оспореният индивидуален административен акт

е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Съдът счита, обаче, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК и в нарушение на материалния закон.

Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В конкретния случай изложените мотиви на отказа, не отговарят на действителното положение.

Видно е, че още при подаването на заявлението за виза, чужденеца е посочил, че е на посещение при приятел. В тази връзка е налице покана за частно помещение подадена от български гражданин, поради което безспорно са доказани целта и условията на планираното посещение.

Несъстоятелни са и доводите, че апликанта няма постоянна работа, тъй като няма такова изискване в закона. Видно е, че в заявлението е посочено (стр. 128), като текуща професия – наемодател, като няма логично обяснение, да се приеме, че това е нещо незаконно. Освен това, към заявлението за издаване на виза са приложени всички необходими документи, включително и медицинска застраховка и извлечение от банкова сметка, от която е видно, че чужденеца разполага с пари за издръжка.

Не са изложени доводи и за евентуално съмнение за автентичността или истинността на приложените документи за издаване на виза или надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване, като освен това е посочен и периода на планирания престой.

В хода на съдебното производство, по реда на чл. 192 от ГПК са изискани документи от трети лица, във връзка с конкретната съгласувателна процедура, като видно от отговорите на ГД „Гранична полиция“ и Държавна агенция „Национална сигурност“, нито една от тези институции, не е извършвала проверка по случая и не е дала отрицателно становище по искането за издаване на виза.

В писмото на ДАНС (стр. 146) се сочи, че няма данни лицето да е опасно за националната сигурност, а в писмото на ГДГП (стр. 143) се сочат данни за влизанията и излизанията на Д. Х. (канещото лице) на територията на България през 2021 г., като изрично се сочи, че информацията не е изчерпателна.

В тази връзка следва да се отбележи, че няма никакво значение, че Д. Х. към момента живее и работи в Д.. Безспорно е, че същата е българска гражданка, поради което няма никакъв проблем да покани някого да ѝ гостува в България, където очевидно се връща периодично.

Видно е също така, че канещото лице, има собствен недвижим имот в България, където е поканила лицето да ѝ гостува. Действително, тя е собственик на 2/5 идеални части от апартамент, но това не означава, че следва да се иска съгласието на другия собственик, за ползването му. В същото време, не е направена никаква проверка от службите за контрол на чужденците, относно този адрес, за да може да се приеме, че другия собственик има някакви възражения. Видно от представения (стр. 76) НА за

продажбата на апартамента, собственика Г. Д. е продал на Х. именно идеални части от същия, поради което очевидно между тях има разбирателство относно ползването му. Освен това по делото е разпитана като свидетел Д. Х., която потвърждава, че ползва този имот, както и факта, че е изпратила покана на жалбоподателя, тъй като искала да ѝ гостува именно в България. Свидетелката сочи, че се познава с Л., както и че имат намерение да сключат граждански брак.

Съдът изцяло кредитира, тези показания, с оглед факта, че не са налице доказателства за фиктивност на брака, а напротив – още със заявлението за издаване на виза е представено (стр. 87) удостоверение за сключване на брак от български гражданин в чужбина, което е издадено на 03. 02. 2020 г., т.е. много преди подаване на заявлението за издаване на виза, което е станало на 21. 09. 2021 г.

Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обосновен контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

Изцяло в този смисъл относно необходимостта от излагане на конкретни мотиви е и Решение № 13290 / 27. 10. 2020 г. по адм. д. № 122 / 2020 г. по описа на ВАС – VI отделение.

По горните съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните със списъка по чл. 80 от ГПК разноски, в доказан общ размер 1210 лв., от които 10 лева – държавна такса и 1200 лв. – адвокатско възнаграждение. Съдът макар и да намира, че така заплатеното адвокатско възнаграждение да е прекомерно спрямо фактическата и правна сложност на делото, поради липса на направено възражение за прекомерност не може да го намали.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на У. А. Л., гражданин на П., роден на 17. 01. 1999 г., отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България от 14. 10. 2021 г. на втори секретар, З. в посолството на Република България в И. - П..

ИЗПРАЩА преписката на посолството на Република България в И., Ислямска Република П., чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за издаването на административен акт при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати в полза на У. А. Л., гражданин на П., роден на 17. 01. 1999 г., разноски по делото, в размер на 1210 /хиляда двеста и десет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: